

afsoningen, og fængselsledelsen har således ikke mulighed for af hensyn til efterforskningen i en straffesag at foretage indgreb som nævnt i spørgsmålet.

Kriminalforsorgens regelsæt indeholder bestemmelser, der giver adgang til at foretage enrumsanbringelse (isolation) af indsatte og træffe beslutning om overførsel til anden institution. Fælles for disse regler er, at beslutning om tvangsmæssig enrumsanbringelse eller overførsel forudsætter, at anstaltsmæssige hensyn med tilstrækkelig styrke tilsiger, at en sådan beslutning træffes. Derimod kan politimæssige hensyn, herunder hensyn til efterforskningen, ikke i sig selv medføre tvangsmæssig enrumsanbringelse eller overførsel efter Kriminalforsorgens regler.

I overensstemmelse med principperne i § 6, stk. 1, i cirkulære af 10. marts 1976 om anvendelse og fuldbyrdelse af disciplinærstraf over for indsatte og disciplinærsagers gennemførelse, hvorefter indsatte i visse grovere disciplinærsager kan anbringes midlertidigt i forhørselle, har Kriminalforsorgen dog mulighed for at anbringe indsatte, mod hvem der indgives politianmeldelse for strafbart forhold, kortvarigt i forhørselle, indtil den pågældende kan overgives til politiet. Det bemærkes i den forbindelse, at et strafbart forhold begået i anstalten tillige indebærer en disciplinær forseelse, som imidlertid ofte ikke tillige forfølges disciplinært, når der indgives politianmeldelse.

I tilfælde, hvor en indsat i anstalten begår strafbart forhold, som fører til politianmeldelse og eventuelt sigtelse og tiltalerejsning, vil endvidere ofte også anstaltsmæssige forhold kunne begrunde, at den pågældende midlertidigt enrumsanbringes i anstalten. Efter § 2, stk. 2, i cirkulære af 14. september 1978 om adgangen til at anbringe indsatte i enrum kan enrumsanbringelse således bl.a. ske, hvis det er påkrævet for at forebygge voldsom adfærd eller hindre fortsat strafbar virksomhed. Det vil formentlig kun sjældent forekomme, at anstaltsmæssige forhold tilsiger enrumsanbringelse af indsatte, der er vidner i en straffesag.

For så vidt angår overførsel, skal indledningsvis nævnes, at afsiger retten kendelse om varetægtsfængsling, overføres den pågældende til arresthus.

I øvrigt har fængselsledelsen mulighed for at flytte strafafsonere fra en institution til en anden, såfremt anstaltsmæssige hensyn tilsiger dette. Således fremgår det af § 12, stk. 1, i Direk-

toratet for Kriminalforsorgens cirkulære af 29. august 1983 om anbringelse af personer, der er idømt frihedsstraf eller forvaring, og om overførsel af indsatte mellem Kriminalforsorgens institutioner, at indsatte i åben anstalt kan overføres til lukket anstalt, hvis fortsat ophold i den åbne anstalt er åbenbart utilrådeligt og denne bedømmelse helt eller delvis beror på groft disciplinært forhold, eller der er risiko for uheldig indflydelse på medindsatte. I praksis anvendes bestemmelsen bl.a. ved bevislig grov forulempning eller chikane af medindsatte eller personale. Ifølge § 14, stk. 1, i samme cirkulære kan indsatte overføres mellem åbne anstalter indbyrdes og mellem lukkede anstalter indbyrdes, når særlige grunde taler derfor. I praksis anvendes bestemmelsen f.eks. i tilfælde, hvor en indsat har foretaget overgreb på medindsatte eller personale eller selv har været udsat for overgreb fra medindsatte.

Herudover har fængselsledelsen mulighed for at træffe afgørelse om, at en indsat skal flyttes fra en afdeling i anstalten til en anden, såfremt dette er begrundet i anstaltsmæssige, herunder sikkerhedsmæssige hensyn.

Spm. nr. S 685

Til sundhedsministeren (6/12 95) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Kan ministeren bekræfte, at antallet af hjernedøde er faldet markant, og bekræfte, at erklærede hjernedøde specielt vedrører gruppen trafikofre?«

Begrundelse

Det synes ikke rimeligt fortsat at forsøge at eksercere befolkningen til at give organer uden at oplyse, at antallet af hjernedøde er faldende.

Svar (14/12 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

For perioden 1991-94 er der indberettet følgende antal hjernedøde til Sundhedsstyrelsen: